

Ψήφος χωρίς εμπιστοσύνη

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

4/11/98

● του Νίκου Καραμπάση

Με ένα μετέωρο “ναι”, που εξασφάλισε με ωμό εκβιασμό των βουλευτών του (που δέχτηκαν ασφυκτικές πιέσεις, τηλεφωνήματα και παζάρια), η κυβέρνηση παρέμεινε στη θέση της, αφού για περίπου τέσσερις ώρες βρέθηκε κυριολεκτικά “στον αέρα”. Άρχισε ένα κείμενο μόλις μιάμισης σελίδας (που το προσχέδιό της έγραψε ο Αλ. Δαμιανίδης και το τελικό κείμενο ο Α. Πεπονής) και με τις υπογραφές έντεκα βουλευτών για να προκληθεί κυβερνητική κρίση και να φτάσουμε “στο παρά ένα” πριν την προσφυγή σε πρόωρες εκλογές (ή ίσως και σε διερευνητικές εντολές, όπως έλεγαν ορισμένοι).

Τελικά βρέθηκαν έντεκα βουλευτές “με ανάστημα” και απάντησαν ευθέως στον πολιτικό εκβιασμό του πρωθυπουργού. Οι Σ. Βαλυράκης, Ε. Βερυβάκης, Αλ. Δαμιανίδης, Γ. Καψής, Π. Οικονόμου, Ηλ. Παπαηλίας, Στ. Παπαθεμελής, Α. Πεπονής, Ι. Χαραλαμπίδης, Β. Κεδίκογλου και Ν. Κατσέλη θέλησαν να αιτιολογήσουν για ποιο λόγο αναγκάζονται να δώσουν θετική ψήφο στην κυβέρνηση Σημίτη.

Από την ώρα που έγινε γνωστή η ύπαρξη της επιστολής προς τον πρόεδρο της Βουλής (περίπου στις 8 το βράδυ) μέχρι και μισή ώρα πριν την ψηφοφορία η Βουλή έζησε δραματικές στιγμές. Όταν οι βουλευτές πήγαν να καταθέσουν το κείμενό τους στον πρόεδρο της Βουλής Α. Κακλαμάνη ήδη το παιχίδι “είχε παιχτεί” και οι “επικεφαλής” υπέκυψαν στους ωμούς εκβιασμούς του Κ. Σημίτη: “Παραιτούμαι και πάω σε εκλογές με ευθύνη δική σας” και των “διαπλεκόμενων”: “Αν ρίξετε την κυβέρνηση, είστε χαμένοι...”.

Αυτοί που “λύγισαν” ήταν οι “επικεφαλής” της κίνησης. Δηλαδή οι Α. Πεπονής, Γ. Χαραλαμπίδης και Γ. Καψής. Όταν έφτασαν στο γραφείο του κ. Κακλαμάνη ήδη είχαν γίνει πάρα πολλά. Προηγήθηκαν δραματικές συσκέψεις στο πρωθυπουργικό γραφείο (με

❖ Προϊόν πιέσεων και παζαριών τα 163 «ναι» στην κυβέρνηση
❖ Έντεκα βουλευτές με επιστολή τους τάραξαν τα νερά

τη συμμετοχή των Κ. Λαλιώτη, Κ. Σκανδαλίδη, Ν. Θέμελη, Θ. Τσουκάτου, Γ. Πασχαλίδη, Δ. Ρέππα, Σ. Κοσμίδη κ.ά.), στην οποία αποφασίστηκε να διαμνηνυθεί στους υπογράφοντες ότι εάν τολμήσουν να καταθέσουν το κείμενό τους στον πρόεδρο της Βουλής, η ψήφος τους δεν θα λογιστεί ως θετική ψήφος στη Βουλή (κάτι που ανέλαβε να το καταστήσει ακόμη καθαρότερο ο Ε. Βενιζέλος, μετά την παρέμβαση του Ν. Κωνσταντόπουλου που έφερε τα όσα γίνονταν στους διαδρόμους της Βουλής μέσα στην αίθουσα του Κοινοβουλίου).

Ο Α. Κακλαμάνης είχε λάβει οδηγίες να μεταφέρει στους βουλευτές ότι ακόμη και αυτή η θέση “δεν ισχύει” και ότι ο πρωθυ-

πουργός θα παραιτηθεί και θα σας χρεώσει τις εκλογές.

Εγιναν διαβουλεύσεις σε έντονο κλίμα, ο κ. Κακλαμάνης ξαναπήγε στο πρωθυπουργικό γραφείο και επέστρεψε με την οριστική θέση του κ. Σημίτη ότι “εγώ δεν γίνομαι όμηρος κανενός, εάν κατατεθεί το κείμενο η κυβέρνηση παραιτείται και πάμε σε εκλογές”.

Μπροστά και στο νέο εκβιασμό φαίνεται ότι ορισμένοι είχαν “ωριμάσει” από άλλες πιέσεις και δέχτηκαν (εκόντες άκοντες) να μην κατατεθεί το κείμενο. Και βέβαια ο κ. Σημίτης τους “περιποιήθηκε” δεόντως στην ομιλία του, αφού είπε ότι κάθε “ναι” θα εκληφθεί ως “καθαρή ψήφος εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση και το έργο της. Οποιος διαφω-

νεί να έχει το θάρρος να το πει με το “όχι”. Δεν υπάρχει ψήφος ανοχής, ούτε κυβέρνηση ανοχής”.

Τις ίδιες ασφυκτικές πιέσεις δέχτηκαν και οι τρεις που βρίσκονταν εκτός Κοινοβουλευτικής Ομάδας μέχρι την ώρα της ψηφοφορίας. Αποτέλεσμα των “παζαριών” και των “πιέσεων” (το περιεχόμενο των οποίων δεν έχει γίνει ακόμη γνωστό) ήταν και οι Χ. Κηπουρός (που δήλωνε σε όλους τους τόνους ότι θα ψηφίσει “παρών”), Β. Κεδίκογλου (που υπέγραφε και το κείμενο) και Μ. Γικόνोगλου (που ήταν σε...ταβέρνα) όχι μόνο να υπερψηφίσουν (κάτω από αυτές τις συνθήκες την κυβέρνηση) αλλά και να ανακοινώσει ο κ. Σημίτης την επαναφορά τους στην Κοινοβου-